

AT SKAPA SÆR RÚM Í RINGINUM

Í einum slíkum samfelag skapar tú tær rúm á ein øðrvísi hátt enn í einum stórbýi, heldur Floortje. Og tað var tað, sum millum annað hugtók hana við svimjikonunum í Vestmanna. Tær høvdu eitt rúm, har tær vóru saman, men har tær eisini vóru púra individuellar.

– Tær høvdu avtalað eina tíð, men tær bíðaðu í grundini ikki eftir hvørjari aðrari. Tær lupu bara úti og fóru so heim aftur. Tað var næstan einki samband millum tær, men alíkavæl var tað eitt øgiliga sterkt samband.

– Fyrstu ferð eg var har, helt eg bara, at eg hevði rakt ein ringan dag ella kom akkurat ov seint, tí har var eingin samskipan. Men næstu ferð, tá eg hevði mynda-tólið við, var tað akkurat tað sama.

– Tær lótu seg úr, skundaðu sær úti og skundaðu sær heimaftur. Eg haldi, at hetta í einum lítlum skala er tað, sum hendir í samfelagnum sum heild. At tit ansa eftir hvørjum øðrum, men geva eisini hvørjum øðrum pláss.

– Tit hava ikki móguleikan fyri veruligum anonymiteti, men tit duga væl at skapa tykkum eitt annað pláss. Eitt pikkalítið pláss.

HVAR ERU HINI BÆÐI?

Síðst í marsmánaði hevði Floortje vitjan av vinfólkkum úr Hollandi, og tey ferðaðust eitt sindur runt í landinum. Millum annað vóru tey á Viðareiði. Tað var grátt í veðrinum, mjørkakent, og tey vistu ikki heilt, hvønn veg tey skuldu ganga fyri at síggja nakað. Ein kona stóðuttan fyri eini hús, og tey spurdu hana um veg.

– Vit finga eina deiliga lótu á Viðareiði, og tá ið vit komu aftur til Klaksvíkar, koyrði eg vinfólkinum til tyrlupallin, tí tey skuldu flúgva til Havnar.

Sjálv skuldi Floortje koyra suður. Á veg frá tyrlupallinum til undirsjóvartunnin rendi hon seg í ein hóp av fólki og gjørdist forvitin.

– Tað visti seg at vera ein fót bólt dystur, og eg

parkeraði bilin og fór at hyggja. Tað stuttliga var, at fólk sótu í bili og hugdu. Tað var sama kenslan sum við svimjingini. At tú ert har saman við øðrum, men eisini fyri teg sjálvan. Tú skapar títt egna rúm, títt egna space.

Áðrenn Floortje setti seg aftur í bilin, fór hon í kioskina at keypa sær kaffi. Har arbeiddu tvær blíðar konur, og tær spurdu fremmandu gentuna, hvat hon gjørdi í Klaksvík.

– Eg segði, at eg búði í Tjørnuvík og hevði júst verið á Viðareiði. Og so sigur onnur teirra: Men hvar eru hini bæði vinfólkinum hjá tær?

Floortje flennir hjartaliga.

– Eg stóð bara har og visti ikki, hvat eg skuldi halda. Eg hevði ongantíð sæð hana fyrr og ánaði ikki, hvussu hon visti um vinfólkinum hjá mær.

– Tú vart jú á Viðareiði saman við tveimum øðrum, segði handilsskonan.

Floortje spurdi, um tey høvdu hitt hana á Viðareiði.

– Nei, nei, men tað var dóttir mín, sum tit spurdu um veg.

– Hetta var mitt undir einum fót bólt dysti við fleiri hundrad fólkkum. Konan í kioskini var bara blíð, men fyri meg var tað líka sjokerandi, sum tað var sjarmerandi. Og eg hugsaði, at mann má veruliga hava tað okey við hesum, um mann skal búgva her.

MENNISKJALIGA SAMBANDIÐ RIGGAR

Í ljósagrøna skúlanum við myrkagrønu vindeygnum er eykasýning av stutta havfilminum. Vestmannkonurnar hyggja eftir videoinstallatiónini eina ferð afturat og práta um verkið. Um srossavindeyguni, sum eru úr bygninginum í Vestmanna, har tær skifta, tá ið veðrið er ringast. Um gardinurnar sum flyta seg í filminum handan vindeyguni. Og um havið og lötuna, sum gevur orku til alt hitt.

Framsýningin verður opin í nakrar dagar í Tjørnuvík, og Floortje gleðir seg at vísa grannunum, hvat hon

Myndir: Finnur Justinussen

hefur arbeitt við, meðan hon hevur verið partur av bygðini. Hon hevur longu havt flestu teirra á gátt í sambandi við eina tónleikasýning hjá hollensku vinfólkkunum, og hon hevur eisini verið á gátt hjá fleiri teirra.

– Hollenskir vinmaðurin hevði tikið upp til eitt videolag, og vit skipaðu fyri skypekonsert við hollenska sangaranum og føroysku myndunum. Internetið riggaði illa tað kvøldið, men tað var eitt fantastiskt kvøld alíkavæl, tí menniskjaliga sambandinum bilti einki. Fólk hugnaðu sær og steðgaðu eina góða lótu og prátaðu og greiddu mær frá um bygðina, Stakkin og Kingosangin.

– Tjørnuvíkingar eru ómetaliga blíðir. Herfyri var 85 ára føðingardagur í bygðini, og eg var sjálvandi bjóðað saman við øllum hinum. Eg sat eitt sindur avsiðis inni í stovuni, so tá fólk komu inn, sóu tey meg ikki beinanvegin. Og tað var fleiri ferðir, at tað fyrsta tey søgdu var: Og hvar er handan hollenska gentan? Er hon ikki boðin við? Tað kendist sjarmerandi og fjálgt.

Floortje smílist. Tað er týðuligt, at hon hevur tikið bygðina til sín. Tá ið páskasýningin í Tjørnuvík er av, fer hon aftur til Hollands. Men listaverkið steðgar eftir, tí tað skal á Várframsýning í Listaskálanum. Saman við øðrum spildurnýggjum, føroyskum listaverkum. Verkum sum á ymiskan hátt spegla og viðka lítla føroyska ringin.

BESTA VERKIÐ Á FRAMSÝNINGINI

Kinna Poulsen:

“Frískt, ruddiligt og keðiligt”

Í Dimmalætting 17. Apríl 2015

Sitat úr ummælinum:

“Tað besta verkið á framsýningini, ella tað verkið, ið kom mest óvart á meg var videoinstallatiónin hjá Floortje Zonneveld, Havið og eg.

Floortje Zonneveld er ein ung hollenskkvinna, sum í tveir mánaðir hevur búð í Tjørnuvíkar skúla. Í einum fyrimyndarligum samstarvi mullum Sunda Kommunu og LISA er gamli skúlin í Tjørnuvík vordin listabústaður og fleiri listafólk hava havt arbeidssupphald har, m.a. unga hollenska kvinnan Floortje Zonneveld.

Tað er ringt at lýsa tað stórsliga í hennara verki, uttan at tað kemur at ljóða klisjemerkt og kanska enntá platt. Tað snýr seg um filmsupptøkur av sjósvimjarum í Vestmanna, sum verða lýstar upp á nøkur gomul srossavindeygu. Myndevnið og automatiska trideilingin av filmsupptøkunum gevur alt fyri eitt hugsamband við Waves, tann fína portrettfilmin hjá Heiðriki av Heygum um svimjioommuna í Vestmanna við hópin av symmetriskum, vøkrum myndum. Afturvið tónleiki hjá Philip Glass síggja vit lívsfegnar kvinnur skvatla í ísakøldum havi, og tað er kanska júst tað, eg eri hugtikin av, samankomuni millum bláan kulda og húðarlittan hita, millum einsamøllu og stórbæru fjøllini og tann fjálga, menniskjaliga felagskapin.”